

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

Szerző: *Szenthegyi István*

Cím: *Lev Vlaszenko zongoraestje*

Forrás: *Magyar Hírlap 1958. XI. 25.*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Idő

Személy

Helyszám

48(064.5)

Vlaszenko, Lev

"1958"

Közp. nyo

A két év előtti, budapesti Liszt-verseny győztese, *Lev Vlaszenko*, új művésztszáival együtt maradandó emléket hagyott hangversenylátogató közönségünkben. Most, amikor újra eljött a magyar fővárosba, sokan voltak rá kíváncsiak, sokan üdvözölték szíves szeretettel a Zeneakadémia dobogóján.

Lev Vlaszenko, a kiváló szovjet zongoraiskola neveltje, ezúttal ismét bőven rászolgált az elismerésre: olyan tanúbizonyságát adta ragyogó tehetségének, hogy teljesítményét a felejthetetlen hangversenyélmények sorában jegyezhetjük föl.

Ez a szerény és rokonszenvesen komoly magatartású fiatal művész nyilvánvalóan a muzsikának és a muzsikában él. Költőnek mondhatjuk, különlegesen finom hatások zongorista-poétájának — de a lány,

puha, piano-billentés bársonyossága mégsem egyoldalúan jellemzi játékát, hiszen dinamikai skálájának hatalmasan kitáruló szélessége dörgedelmes fortisszimókban éri el extrém határait. Bámulatos a kifejezés árnyalatosságának ilyen gazdagsága!

Képességei fokról fokra, egyre meggyőzőbben bontakoztak ki az egymásra következő darabokban, míg végül, meredek emelkedő után, nagyszerű csúcsra érkezett el. *Beethoven* d-moll szonátájának (Op. 31. No. 2.) megszólaltatása már revelálta a költő-muzsikust, az elmélyedésre hajlamos értelmező-művészt, a viharok sodrát is érző appassionata-játékost. Igaz, e kezdet még nem volt igazán teljes, feloldott művészi produkció, amely a nagy élmények varázsával ragadja el a hallgatóságot. Érezni lehetett a művész egyéni kife-

jező nyelve mögött a tanulmányok emlékét is. Am *Scarlatti* két, brillánsan előadott szonátájára már élénken felfigyeltünk: a virtuóz könnyedség, a stílus ezeknek a finoman cizellált műveknek természetét tárta föl; különösen a hangsúlyozott trillák és parányzók emlékeztettek a zongora preklaszszikus ósére, a cembalóra, amelyre *Scarlatti* eredetileg komponálta szonátáit.

Hasonló értékű, bár másmilyen élményt adott *Brahms*: Variációk egy Paganini témára című szerzeményének előadása. Noha a rendkívüli technikai nehézségű mű próbára tette *Vlaszenko* tudását, s a tőle megszokott, kiegyenlítettten folyamatos játékon is voltak itt-ott csomósodások, a brahmsi romantikus művészet levegője erőteljesen áradt a megszólaltatásból.

Sosztakovics d-moll Preludium és fugáját a szisztema-

tikus felépítés mesteri tökélyével oldotta meg a művész: főként a fuga-rész hatott nagyvonalúan, monumentálisan. De *Vlaszenko* ereje még további fokozásokat is lehetővé tett. *Prokofjev VIII.* zongoraszonátájával bámulatra ejtette a hallgatóságot! A záró, Precipitato tételben olyan elemi erőket szabadított föl, hogy elállt a lélegzetünk. A művészi hév szinte tovább már nem is fokozható, áradásszerű sodra elragadta a nagyszerű előadót. S a szédületes technikai tudás, a valóban virtuóz készség követni tudta a művész lobogó szárnyalását. Ez az izgalmas és hatalmas produkció a fiatal művészt *Rihter* nyomába állította.

A hallgatóság viharosan ünnepelte *Lev Vlaszenko*t s hála volt a remek ráadásokért is.

Szenthegyi István